

τὸν ἐρχομὸ τοῦ κ. Θεοτόκη, ἔμῃς μᾶς συγκίνησε ἕνα φω-
τεινὸ καὶ παληκαρίσιο ἄρθρο τοῦ Καρκαβίτσα, ποὺ μετὰ τὸν
τίτλο «Οἱ ἐλεύθεροι σκλάβοι» δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρό-
πολη» τῆς Τετάρτης. Ὁ Καρκαβίτσα, καθὼς τὸ ξέρετε,
εἶναι καὶ στρατιωτικὸς γιατρός, εἶναι καὶ μέσα στὸ Στρα-
τιωτικὸ Σύνδεσμο. Περσσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφί-
σια εἶναι Καρκαβίτσα, ποὺ πάει νὰ πει ἄνθρωπος συνη-
θισμένος νὰ φωνάζει τὴν ἀλήθεια, ἀδιαφορώντας ἂ θὰ
δυσχερестήσει φίλους ἢ ἂ θὰ βλάψει καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ
τοῦ.

Καὶ σὺν Καρκαβίτσα, ποὺ εἶναι, εἶπε δυὸ λόγια στα-
ράτα στὸ Στρ. Σύνδεσμο, μετὰ ὅλο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφο-
σίωσιν ποὺ τοῦ ἔχει.

Πολλὰ μπορούσε (λέει ὁ Καρκαβίτσα) νὰ κάνει ὁ Στρ.
Σύνδεσμος, κι ὅμως δὲν ἔκανε τίποτα, γιατί ἄφισε νὰ τοῦ
ξεφύγουν οἱ καλὲς καὶ οἱ πολλὲς εὐκαιρίες ποὺ τοῦ παρου-
σιαστήκανε.

*

ΜΑ νά, σὲ τί συμπέρασμα φτάνει ὁ Καρκαβίτσα :

«Καὶ σήμερον νὰ τοὺς, ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ, μουςάτοι-
ξεμουσάτοι, θὰ πάρουν πάλι τὴ θέσιν τοὺς στὴ Βουλὴ, ἔ-
τοιμοι νὰ δείξουν τὴν καπάτσιτά τοὺς, τὴ μοχθηρὴ ἐξυπνάδα
τοὺς. Θὰ συζητήσουν μετὰ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, θὰ ψη-
φίσουν μετὰ τὸ φέμμα στὴν ψυχὴ καὶ θὰ γυρίσουν πάλι στὰ
τσιφλίκια τοὺς. Καὶ θὰ γυρίσουν θρασεῖς καὶ ποζάτοι κ' ἐ-
γωῖστὲς περιστότερο. Καὶ ὅποιος ἀπ' τοὺς ραγιαδες τὸλμησε
νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ φιλονικήσῃ τὸν πα-
τριωτισμὸ τοὺς, γκάπ! στὸ κεφάλι. Ἐτσι τὸ ἔκανε κι ὁ ἄγας
ὅταν ἔδωκε μιὰ ἐπανάσταση. Καὶ ὁ λαὸς ὁ ἄρρωστος καὶ
κακομοίρης θὰ γύρῃ πάλι στὴ νάρκη τοῦ ἑτοιμοῦ νὰ προσαρ-
μοσθῇ στὴ ραγιαδικὴ παράδοσιν τοῦ : «Χέρι ποὺ δὲν μπο-
ρεῖς νὰ δαγκώσῃς σκύφε καὶ φίλησέ το». Καὶ τότε ἴσως—
μὰ γιατί τότε ;—ὁ Σύνδεσμος μελετώντας τὰ ψηφισμένα
αἰτήματά τοῦ ν' ἀπαντήσῃ κάπου καὶ τὸ Εὐαγγελικὸ ρητό,
τὸ μόνον χριστιανικὸ ρητό, ποὺ λησμονήσῃς τώρα στὴ δρᾶσιν
τοῦ :

— Κάθε δέντρο ποὺ δὲν κάνει καλὸν καρπὸ, πρέπει νὰ
κόβεται καὶ νὰ ρίχνεται στὴ φωτιά !

Εἶπα.»

*

ΓΡΑΨΑΜΕ στὸ παρασμένο φύλλο πὼς πῆγε κι ὁ Μι-
στριώτης στὸ Πολύγωνο καὶ πὼς εἶναι καὶ λόγου τοῦ ἐπα-
ναστάτης. Τώρα, τὸ τί εἶδος ἐπαναστάτης εἶναι ὁ Μιστριώ-
της, φτάνει νὰ σᾶς ποῦμε τὸ ἀκόλουθο αὐθεντικώτατο :

Τις προάλλες ἀντάσσωσε στὸ δρόμο τὸν κ. Εὐταξία, τὸν
Ἵπουργό, καὶ τὸν ἐζύωσε καὶ τοῦ εἶπε συγκινημένως :

— Κύριε Ἵπουργέ, κοίταξε νὰ μᾶς φυλάξεις τὴ γλώσσα
μας, ποὺ τὴν ὑπονομεύουν οἱ χυδαῖστὲς, γιατί ἡ γλώσσα
μας εἶναι ἀνώτερη κι ἀπὸ στρατὸ κι ἀπὸ στόλο.

Ὁ κ. Μιστριώτης λοιπὸν ἐπαναστατεῖ ὄχι γιὰ νὰ γκρε-
μίσει τίποτα, μὰ τὸ ἐναντίον, γιὰ νὰ φροντίσει νὰ μὴ γκρε-
μιστεῖ κάποιον σκαρᾶλο ποὺ λέγεται καθαρεύουσα. Μὰ μή-
πως εἶναι μοναχὸς τοῦ ; Μήπως κι ἄλλοι ὁλοτρόγυρά μας

τῶνεις μέσα σου τόσα ὠρᾶ καὶ πράγματα, ζητώντας νὰ
ξεσκεπάζεις μυστικά, ποὺ ποῖς ξέρε, δὲν ἐπιτρέ-
πεται νὰ τ' ἀντιπρὸς τοῦ ἀνθρώπου τὰ μάτια..
Καὶ φοβοῦμαι.. Φοβοῦμαι ἅμα τὰ δεῖς θὰ τυφλω-
θεῖς καὶ θὰ πεθάνεις..

— Σωπάτε, σωπάτε, κ. Γοργία ! φώναξε ἡ
Χρυσούλα. Μὴν τὸ λέτε αὐτό ! Πῶς τὸ λέτε ! Μὴν
τὸ λέτε !..

Ἄπλωσε τὰ χεῖρα τῆς μπροστὰ ἀπὸ τὸ κε-
φάλι τοῦ Πολυκαγαπημένου σὰ νᾶθελε ν' ἀποδιώξῃ
κανένα κίντυνο ποὺ ἐρχότανε καταπάνω τοῦ.

Οἱ διαβάτες κυτᾶνε τὲς χερονομίες τῆς, κοντο-
στεκόντανε λίγο καὶ ψιθυρίζανε :— Πολὺ ἀγαπημένο
φαίνεται αὐτὸ τὸ ζευγάρι.

Κι ὁ Ὁρίστης τῆς ἐπιασε τὰ χεῖρα—σὰ χεῖρα
ἀταχτοῦ παιδιοῦ—καὶ τῆς τὰ χαμήλωσε ἡσυχᾶ
ἡσυχᾶ καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Χρυσούλα... Ὁ κόσμος μᾶς
κυτᾶζει...

Κ' ἡ Χρυσούλα ἡσυχᾶσε, ἀκκούμπησε πάλι τὸ
μαντηλάκι τῆς στὸ στόμα τῆς ἀπάνω καὶ δὲν ξα-
ναμίλησε πιά.

Κι ὁ Ὁρίστης πῶς ἡσυχὸς φαινότανε. Εἶχανε
τώρα κατασταλαῖζει οἱ συγκινήσεις μέσα τοῦ κ' εἶχε

δὲ φορᾶνε σήμερον στὸ κεφάλι τὸν κόκκινο σκούφο, ἐνῶ
στὴν ψυχὴ τοὺς μέσα λιμνιάζουν ὅλες οἱ πρόληψεις ;

*

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΣ χιλιάδες χάρισε στὸ Ἔθνος ὁ κ. Κορ-
γιαλένιος τῆς Λόντρας γιὰ τὴ στρατ. ἀναδιοργάνωσιν τῆς
χώρας. Ἐθνικὸς εὐεργέτης, καὶ μετὰ τὸ δίκιο τοῦ. Μὰ κι
αὐτὴ ἡ δωρεὰ θὰ πάει στὰ πούφ ! σὺν τότες ἄλλαι, ὅσο δὲ
βρεθεῖ ἕνας δεύτερος Κοργιαλένιος νὰ δώσει τόσο, καὶ δι-
πλάσια, γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀναδιοργάνωσιν τῆς χώρας.
Πρῶτα σχολεῖα καὶ ὕστερα στρατούς. Πρῶτα ἀθρώπους
καὶ ὕστερα στρατιώτες. Ἐξὸν πιά κι ἡ μᾶς ποῦνε (γιατί
ὅλα τὰνὰποδα μπορεῖ νὰν τάκούσει κανεὶς σ' αὐτόνε τὸν
τόπο) πῶς σώνει κανεὶς νὰ γίνει στρατιώτης γιὰ νὰ γίνει
κι ἄνθρωπος.

*

ΜΙΑ φημερίδα, ἀπὸ τὲς ἐπαναστατικώτερες δὲ, κρίνον-
τας τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, λέει κ' εὐχεται : «νὰ ἐπα-
νέλθῃ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία εἰς τὴν εὐνομίαν καὶ εἰς τὸ
καθῆκον τῆς ἐκάστη τῶν Συνταγματικῶν ἐξουσιῶν».

Τὸ ἐπανέρχομαι θαρροῦμε πάει νὰ πει ξαναγυρίζω.
Καὶ γιὰ νὰ ξαναγυρίσει κανεὶς στὴν εὐνομίαν, σημαίνει πὼς
βρισκότανε πρῶτα στὴν εὐνομίαν.

Καὶ ἀφοῦ ἡ Ἑλλ. Πολιτεία βρισκότανε στὴν εὐνομίαν,
τί διάβολο τὴ θέλαμε τὴν ἐπανάστασιν ; Τὴ ζητούσανε,
φαίνεται, οἱ φημερίδες μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πουλᾶνε
περισσότερα φύλλα. Ζήτημα λοιπὸν κυκλοφορίας καὶ ἡ Ἐπα-
νάστασις γιὰ τὸν τύπο μας, ὅπως τὸ φοβηθήκαμε δὲ κι ἀπὸ
τὴν ἀρχὴν ποὺ τὲς ἀκούγαμε νὰ ξελαρυγγιάζονται.

ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ
Βασιλέως

Α Κ Α Δ Η Μ Ι Α

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἐν Ἀθήναις (Πλατεῖα Κάνιγγος)

Ἐγκειμένη διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1894

Β. Α. Σχολαὶ τεχνικῶν σπουδῶν ἀνώτεραι :

**ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΓΕΩΡΓΙΚΗ,
ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ**
Φοίτησις διετής.

Ἐναρξίς μαθημάτων τῇ 15 Σεπτεμβρίου.

Πρόγραμμα ἀποστέλλεται δωρεάν.

Γίνονται δεκταὶ μαθητρίαι.

ΣΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ

τὸ Βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Λουκά Γ. Χατζηλουκά
(Ἀθήνα—ὁδὸς Σταδίου 34). Ἀγοράζει βιβλία καὶ
βιβλιοθήκες κ' εἶναι τὸ ἀρχαιότερον στὸ εἶδος τοῦ.
Ἰδρύθηκε στὰ 1889 κ' ἐκδίδει ταχτικά κάθε χρονιά
καταλόγους, ποὺ τοὺς στέλνει χάρισμα σ' ὅποιον
τοὺς ζητήσει.

πάρει μιὰν ἀπόφασιν. Δίπλα στὴ Χρυσούλα καὶ στὸ
Γοργία, αὐτὸς ἐνοιώθη τὸν ἑαυτοῦ τοῦ γίγαντα.

Κι ὅταν ἀπόξω ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούρ-
γου ἄπλωσε τὸ χεῖρι τοῦ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ Γορ-
γία, μιὰ στιγμὴ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, νὰ τότε
χαδέψῃ σὺν ἄρρωστο παιδάκι, νὰ τοῦ χτυπήσει
σιγὰ-σιγὰ τὸν ὦμο καὶ νὰ τοῦ πει :

— Πήγαίνε, χρυσὸ μου, νὰ κοιμηθεῖς καὶ νὰ
ἡσυχάζεις λίγο... Πήγαίνε...

VIII

Ὁ Γοργίας βουτηγμένος ὡς τὸ λαϊκὸ στὴν ἰδέαν
τοῦ Οἰδίποδα Τυράννου, μπῆκε στὸν κῆπο τοῦ Λου-
ξεμβούργου—χωρὶς τίποτα νὰ βλέπει, χωρὶς τίποτα
ν' ἀκούει. Τὰ μάτια τοῦ πνιγόντανε σὲ δράματα
μπλέ, ἐνῶ τὰ πόδια τοῦ καταχτυπούσανε καὶ σκονο-
τάφτανε στὲς πέτρες, ἢ τσαλαβουτούσανε στὲς λά-
σπες, πότε πάλι κάνανε περίπατο ἀπάνω στοὺς κά-
λους τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτανε ἕνα παράξενο εἶδος ὀργανισμοῦ, ἕνα εἶδος
χωρὶς νύχια καὶ δόντια καὶ κέρατα, χωρὶς κακία,
χωρὶς κανένα ὅπλο ἀμυντικόν, ληφθέντος ἔτσι ἀνυπε-
ράσπιστο στὸ κάθε σπρώξιμο καὶ στὴν κάθε τρικλο-

ΦΥΛΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

ΙΣ'

ΠΙΑΣΤΗΚΕ !

Κ' ἐκεῖ ποὺ καθοῦμαστε ὅλοι μας χολοσκα-
σμένοι,

— Αἶ, φωνάζει ὁ Ἀγγελάκος. Τρέχα, γέρο Βα-
σίλη, καὶ πιάστηκε !

Ὅλοι γυρίζουμε ἀμέσως κατὰ τὴν ἀποτονίαν,
μερικὰ βήματα μακριὰ μας. Τὸ σημάδι στὰ χαλί-
κια εἶτανε πεσμένο, τὸ σκονὶνι τεντωμένο. Καὶ στὴν
ἄλλη τὴν ἄκρην, ὡς εἴκοσι ὀργυιὲς μὲς στὸ νερό,
ξετινάζονταν κάθε λίγο μεγάλη οὐρά καὶ χτυποῦσε
τὰ κύματα.

Ἐρχοῦμε τὲς πτέρες τῶν σεφεριῶν, καὶ σηκω-
νοῦμαστε στὸ ποδάρι. . . Πρῶτος ὁ γέρος ἔτρεξε καὶ
πῆρε τὸ σπάγχο στὰ χεῖρα. Κι ἀρχινᾷ καὶ τρα-
βάει κι ἀφίνει πάλι καλοῦμα, σὺν τεχνίτης θαλασ-
σινός. Οἱ ἄλλοι κοίταζαν καὶ δίνανε γνώμες καὶ
συβουλές, πότε ἀπ' ἐδῶ νὰ τραβάγῃ, πότε ἀπ' ἐκεῖ,
νὰ μὴν τὸ φευγατίσῃ τὸ ψάρι. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε
καὶ φαινότανε στὸ γιᾶλο μέσα. Ἀστραφτε σὺν τ'
ἀσῆμνι, καὶ χυνότανε σὰ σάββα ἀπὸ τὴ μιὰ κι ἀπὸ
τὴν ἄλλη καθὼς τραβοῦσε ὁ γέρος. Δὲν ἄργησε νὰ
βγῇ ἔξω. Ἦξερε καλὰ τὴν τέχνην τοῦ ὁ γέρος καὶ
τὸ μισοφόφησε μετὰ τὴν καλοῦμα. Κ' ἔτσι σὺν ἤρθε
στὰ ρηχὰ, δὲν εἶχε πιά δύναμιν τὸ δύστυχο νὰ
ξετιναχθῇ καὶ νὰ ξεκόψῃ. Εἶτανε μιὰ χαρὰ νὰ τὴ
βλέπῃς σπαρταριστὴ στὰ χαλίκια ἀπάνω τὴ συνα-
γρίδα ἐκεῖνη.

Ἐπρεπε νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ τοῦ αὐτοῦ τὸ ψάρι νὰ
μᾶς τὴ δώσῃ ἐμᾶς. Ἐλεγε καὶ γυρίζαμε ἀπὸ γιου-
ρούσι σὺν ἀνεδαίναμε. . . . Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴ
μεγάλῃ τὴν καρυδιὰ, σιμὰ στὴ βρύση, ἐκεῖ πη-
γαίνω ἀκόμα καὶ καθίζω κάποτες καὶ ρωτῶ τὲς πέ-
τρες καὶ τὰ δέντρα ἂν τὸ θυμοῦνται τὸ φαγοπότι
ἐκεῖνο ! . . . Ποῖς δὲν τραγοῦδῃς ἐκεῖνη τὴ βρα-
διὴ ! . . . Πῆγε νὰ βασιλέψῃ ἡ Πούλια, κι ἀκόμα
γλέντιζαν κοπέλλες, ἀγόρια κι ἀντρώγυνα. Ὡς κι
ὁ καημένος ὁ γέρο Βασίλης, σὰ νὰ μὴν εἶταν ἐκεῖ-
νος ποὺ μᾶς δηγοῦνταν τὰ πάθια τοῦ σὺν ἄκρο-
γιαλιὰ, ὡς κ' ἐκεῖνος ἔδγαλε τὸ μαντὶλι καὶ χόρεψε
μετὰ λουλούδι σταῦστρο τοῦ κατσαρό. Ὡς κ' ἡ μακα-
ρίτισσα ἡ γοιὰ μου, ποὺ μῆτε νὰ χαμογελάγῃ δὲν
πολυσυνήθιζε, σηκώθηκε στὸ χορὸ τὴ βραδιὰ ἐκεῖνη.

Γλυκοπετοῦσε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ
τοὺς ἐβλεπα ὅλους καὶ χαίρουνταν, καὶ φύλαγα βα-

*) Ἡ ἀρχὴ στὸ 352 φύλλο.

ποδιά.

Πήγαυε περίπατο κάτω ἀπὸ τὰ γυμνὰ δέντρα
τοῦ Λουξεμβούργου κ' εἶχε ἀνοιχτὸ στὰ χεῖρα τοῦ
τὸ Σοφοκλὴ καὶ πότε ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔσπρωχναν οἱ
διαβάτες, πότε ἀπ' ἐκεῖ, σὺν ἕνα μπόγο ρούχα κι
αὐτὸς δὲ μιλοῦσε, εἶχε τὸ νοῦ τοῦ ἄλλου. Μόνον ἂν
κανένα δέντρο τοῦ ἐμπόδιζε τὸ δρόμο, ἢ κανένα ἀ-
μαξάκι γκουβερνάντας, ἢ κανεὶς τοῖχος, τότε κατα-
λάβαινε πὼς κάτι ἀνώμαλο τρέχει κ' ἔκανε δυὸ
βήματα πλάγια καὶ ξανάφερνε τὴν τάξιν στὴ
ζωή. Μονολογοῦσε κ' ἔλεγε, κάτω ἀπὸ τ' ἀψηλὰ
δέντρα :

— Τὸ ραβδί ποὺ κρατοῦσε ὁ Οἰδίποδας καὶ
σκότωσε τὸν πατέρα τοῦ, εἶτανε κομένο ἀπὸ τὸ
ἀπαγορευμένο δέντρο τῆς Γνώσης τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ
Πονηροῦ. Καὶ τὸ κρεβάτι ποὺ κοιμήθηκε μετὰ τὴν
τέρας τοῦ θάτανε κι αὐτὸ καμωμένο ἀπὸ ξύλο τοῦ
ἴδιου δέντρου.

Μονολογοῦσε καὶ πήγαυε.

Ἐφθονο σταμάτησε, ἀνοιχτήκανε τὰ ματάκια
τοῦ τρομαγμένα κ' εἶπε βαθιὰ συλλογισμένος :

— Τί ζευγάρι, τί ἀντρώγυνον μυστηριώδικο καὶ
συμβολικὸ ὁ Οἰδίποδας κ' ἡ Εὐα !

Καινούργιοι πάλι κόσμοι ἀνοιχτήκανε μπροστὰ

Θιά τοὺς κρυφούς μου τοὺς πόνοους, τὸν πόνο τῆς Δευνῆς, καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ γέροντος... Σὰ νὰ τοὺς γλύκαινε τοὺς πόνοους ἐκείνους ἢ καλοτυχία ποὺ ἔδλεπα γύρω μου, σὰ νὰ τὸν ἀγαποῦσα τώρα τὸν κόσμο μὲ τὰ δεινὰ του, τὸ πέλαγο αὐτὸ ποὺ σὲ δέρονουν τὰ κύματα, μὰ σὲ χαδεύει κάποτες κι ἐγὼ ἀφρός τους.

ΙΖ'

ΛΑΧΤΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ἀνέβηκε ὁ ἥλιος ὡς μὴ ἐργασία, οἱ ἀχτίδες ἐπαιζάν ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς μεγάλης κλημα-ταριάς μπροστὰ στὸ καλὺδι, κι ἔλκοι μέσα κομπούν-ταν ἀκόμα. Σηκώθηκε καὶ κατέβηκε στὸ γυαλί. Μὰ μήτε νὰ φανέτω δὲν εἶχε ἔρεξη. Κάτι λαχτα-ροῦσα, κάτι φοῦσκωνε τὴν καρδιά μου. Ὁ κόσμος δὲ μὲ χωροῦσε. Φτερά ἤθελα νὰ πετάξω στὸ μονα-στήρι, νὰ παρακαλέσω τὴ Δευνὴ νὰ προσέκυται καὶ γιὰ μένα, νὰ μ' ἐχῇ κ' ἐμένα στὸ νοῦ της. Ὑστερα πάλι, νὰ τὴν καταπέσω νάψῃ τὸ μονα-στήρι καὶ νάρθῃ μαζί μου νὰ πᾶμε μακριά, ἐκεῖ ποὺ δὲ μᾶς ξέρῃ κανένας, σὲ κάποιον ρημονήσι, σὲ κάποια σπηλιά, κ' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ Τούρκους, νὰ ζοῦμε σὰ δυὸ περιστέρια.

... Ὅλα ὁμοῖα καὶ γλυκὰ εἶτανε γύρω. Ὅμορφες εἶταν κ' οἱ καλαμιές καθὼς λυγίζανε μὲ τοῦ μπᾶτῃ τὸ φύσημα. Γλυκὰ εἶταν καὶ τὸ κελᾶ-ῖσμα τοῦ κορυθαλοῦ, πὺθ γλυκὸ ἀνέμα τὸ κύμα ποὺ μουρμουρίζε πλάγι μου καὶ φιλοῦσε τὴν ἀμ-μουδιά.

... Ἦθελα νὰ πέσω στὰ κρυσταλένια τὰ νερά καὶ νὰ σόσω τὴ φλόγα μου...

... Μερικὲς μέρες κατόπι, ἀρχίζε κι ἐγὼ τρυ-γητός. Δὲ χωράτευσε τοῦ τρυγητοῦ ἡ δουλειά. Κάθε τζιτζίκας γίνονταν τώρα μερμηγκι καὶ μάζεψε, μάζεψε γιὰ τὸ χειμῶνα. Ἀπ' ἐξω στέκονταν ὁ χει-μῶνας καὶ περίμενε νάμπῃ. Πλάκωναν τὰ πρω-τοβρόχια, τάραιζαν τὴ θάλασσα τὰ μετέωρα, μὰ στιγμὴ νὰ χάσουμε δὲν εἶχαμε. Ἄμε κ' ἔλα γλή-γορα γλήγορα μὲ τὸ καλὸ στὸν ὦμο, νὰ μὴ χά-σουμε τὰ μαξούλια. Κ' ἔτσι, γλύτωσαν τὰ μαξούλια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΑΝ ΕΛΕΓΕΙΟ

Κάτι μαλλάνια μοῦμειναν, ὠμέ, μαῦρα μαλλάνια
Καὶ τίποτ' ἄλλο φυλαχτὸ τὰ κοῦβω τιμημένο.
... Θυμοῦμαι τότε μοναχοὶ καθοῦμαι τὰ βράδια
Καὶ τὰ μαλλιά της ξέμπλεκα μαζί μὲ τὸν ἀνέρα,
Μιά μουσικὴ γλυκόλαλη στήριξε καὶ σιωποῦσα
Νὰν τὴ γυμνήσω... Πῶς ποθῶ τὸ θεῖο τὸ σκοπὸ της!
"Ὅχι νὰ μποροῦσα νάκανα μιά λύρα τὰ μαλλάνια
Καὶ παίζοντάς τηνε νὰ βρῶ τὴ μουσικὴ τὴν πρώτη!
Ὁχτώδρης 1908.

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣ

του. Τὸ μέτωπό του ἔκλειε. Κι ὅταν ἐκκολοῦντο πάλι νὰ περπατεῖ, ὅλο του τὸ σωματάκι τὸ σειόσε καὶ τὸ τρίκιζε ὁ πυρετὸς τῆς σιέψης. Ὅλη του ἡ ψυχὴ προσκαλεσμένη εἶτανε στὸ γάμο τοῦ Οἰδί-ποδα καὶ τῆς Εὐδίας καὶ μεθοκοποῦσε.

Καὶ πῆγαινε κ' ἐρχότανε, ἀπαρηγόρητος.

Καὶ τὰ δέντρα ἀποπᾶνω ἀπὸ τὸ γέρικο κεφάλι του κρατοῦσαν γιὰ νὰ προῦταντῇσιν κάποια Νύφη Ἀνοιξὴ ποὺ ἐρχότανε, ὁρᾷ σὰ λαμπάδες τὰ μπου-μπούκια τους, ὅπου συμαζεμένοι στριγμωνόντανε, ἔτοιμοι νὰ δρμήσουν καὶ ν' ἀτλάθουν οἱ φρυτωμένοι κλαδοὶ καὶ οἱ ἥσκιαι οἱ ταντελωτοί. Γραμμὴ γραμμὴ περιμένανε σὲ λιτανεία ἐλευσινιακὴ τὴν ζενητεμένη Νύφη τοῦ Παραμυθιοῦ. τοῦ Λιῶλου Παρχμυθιοῦ, νὰ γυρίσει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, λυτρωμένη ἀπὸ τοῦ γέροντος Πλούτωνος τὰ χωματίνια χέρια. Μὲ ρόμπα πρᾶσινη κεντημένη μὲ πεταλούδες ἄσπρες καὶ μὲ ἐρχότανε μὲ τὰ μαλλιά της καὶ τὰ στή-θια φορτωμένα ἀσφοδελούς κι ἀπριλιάτικα ρόδα καὶ στὰ χέρια της γιὰ σύμβολα κρατώντας καὶ σπέρ-νοντας στὸν ἀέρα φουχτιές τὰ χελιδόνια...

Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν χελιδονοφερτὴς χαρὴς, περνοῦσαν ἀγκαλιασμένα χα-ρούμενα ἀντρώγυνα τῆς στιγμῆς. Νέοι φοιτητές ἀπ'

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 25 Ὀκτωβρίου
1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
5 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50
1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθ-μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

δραχ. μιᾶν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τιμαματόρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ*

Ἐπανάσταση ἔχουμε, καὶ μεγάλη. Καλὰ παρο-μοιάστηκε μ' ἐκείνη τοῦ 1821. Τέτοια ἐπανάσταση μᾶς χρειάζεται. Ἐδιδώσαμε τὸν Τούρκο τὸν τό-ραννο, νὰ βγάλουμε καὶ τὸν πολιτεῖόμενο τὸν ἐκμε-ταλλεῖν. Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μάση ἀλήθεια, ἔ-χουμε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ μιᾶν ἄλλην ἐπανάσταση πὺθ μεγάλη, ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμοῦ, ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὶς φλέβες μας, ποὺ εἶναι χυμέ-νος μέσα στὸ αἷμα μας, ἀνακατεμένος μὲ τὸ ἐγὼ μας. Αὐτὴ εἶναι δύσκολη. Κι ἔμα αὐτὴ γίνε, τί ἔ-χουμε πὺθ νὰ φοβηθοῦμε ;

Ἀκούστε, ἂν ἔχω ἄδικο νὰ λέω πῶς αὐτὴ εἶναι δύσκολη καὶ νὰ φοβᾶμαι, δι' ὅ' ἀργήσῃ πολὺ ἀκόμα.

Προχθὲς ποὺ ἔγινε τὸ συλλαλητήριον μαζεῦθηκαν κ' οἱ φοιτητὲς νὰ βγάλουν ἓνα ψήφισμα ! Ἐ! λοι-πὸν ; Λοιπὸν ἓνας φοιτητὴς, παιδὶ μὲ ζωὴ μέσα του, παρουσίασεν ἓνα ψήφισμα ζωντανὸ καὶ λεβέντικο, γραμμένο στὴ δημοτικὴ μας, στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ μας, ποὺ γράφοντε οἱ ποιητὲς μας οἱ μεγάλοι κ' οἱ λογογράφοι μας οἱ τρανοί, στὴ γλῶσσα μας. Ἰδέες καλές, ἐκφραση καλὴ. Τοὺς ἄρεσε τῶν παιδιῶν. Θὰ πῆτε, τὸ στείλανε. Ἀμ δέ!... Φοβηθήκανε μήπως χα-

*) Τυπώθηκε στὸ «Σύνταγμα» τοῦ Ναυπλίου, χρ. 157, ἀριθ. 775 (20 τοῦ Σεπτεμβρίου).

ραχηριστῇ... χυδαῖο. «Δὲν ἤρμοζε διὰ τὰς περιστά-σεις» νὰ λευτερώσουν τὸ λαὸ καὶ νὰ τὸν βρίζουν θέλουν. Πάρτε τους στὸ γάμο σου, νὰ σοῦ ποῦν καὶ τοῦ χρόνου. Καλέ, γιὰ τὴν περίστασι ἐταίριαζεν ἓνα ἄλλο. Παίρνεις μετοχές, δράμια τρία. Ἀπαρτέματι δράμια τέσσαρα. Ὁ νομαστικὸς ἀπόλυτος ὅσος θέλεις. Τὰ κάνεις ὅλα ὡς εἶδος σαλάτα καὶ... μένεις κ' εὐχα-ριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου. Μ' αὐτὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ πειράξω κανένα. Πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ποὺ λένε κ' οἱ δασκάλαι. Μὲ πονάει καὶ τὰ γράφω ἔτσι.

Ἡ ἐπανάσταση ἔγινε, ἴσως γίνουν κι ἄλλες, σή-μερα γιὰ τὸ ἓνα, αὔριο γιὰ τὸ ἄλλο. Μὰ τὴ μεγάλη ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμοῦ, ποὺ μᾶς πνί-γει στὸ λαιμό, ὥστε τὰ φοβόμαστε κάθε νέο, ὅσο ἀ-ληθινὸ κι ὁμορφο κι ἂν εἶναι, ἀκόμα κι ὅταν τὸ νιώθουμε γιὰ τέτοιο, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας, δηλαδή, μὲ συγκώρηση, νὰ μὴν εἴ-μαστε ἀνθρώποι, παιδιά, πότε θὰ τὴν κάνουμε ;

Μ. ΖΩΓΡ...

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΤΜΑ ΔΡ. 2

ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Εἴμαστε νέοι ! Εἴμαστε νέοι !

Καὶ γυρνοῦμε μέσα στὶς λωτοστεφάνωτες ζενη-τιές καὶ στὶς ξελογιάστρες νύχτες, μὲ θύρτους στὰ χέρια καὶ ἀμπελόφυλλα στὰ μαλλιά καὶ ἀγαπῶμε ὅποια γυναίκα βροῦμε, γιὰτὶ τὸ αἷμα ὡσὰν τὸ νέο μυῖστο βράζει στὶς φλέβες μέσα καὶ βουᾷ ! Κ' ἐ-πειτα ; Ἐπειτα τίς παραιτοῦμε στοὺς πέντε δρυ-μους, εἴμαστε δυνατοὶ καὶ νέοι καὶ σκληροὶ καὶ δὲ μᾶς μέλει !... καὶ δὲ μᾶς μέλει !

Κὺδ Γοργίας δὲν ἄκουε τίποτα, τίποτα ἀπὸ τὸν κορφυρότατον αὐτὸ καὶ σκληρότατον ὕμνον τῆς Ζωῆς !

Μονολογοῦσε μόνο καὶ πῆγαινε.

— Τί σχέση λοιπὸν οἰεῖται τὸ δέντρο τῆς Γνώ-σης καὶ τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ; Μόλις ἔκοψε κ' ἔραγε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Γνώσης ὁ Ἀνθρώπος, τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ξεράθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)